

ВЛАСНИК ЗМАЈ-ЈОВАН ЈОВАНОВИЋ.

ГОДИНА ДРУГА

ИЗДАЈЕ ШТАМПАРИЈА А. ПАЈЕВИЋА.

ГЛАВНИ САРАДНИК
А Б У К А З Е М.

У Н О В О М Е С А Д У
10. Октобра 1879.

Излазак и цену
ВИДИ НА ЗАВРШЕТКУ ЛИСТА.

ПОЗИВ НА ПРЕТПЛАТУ.

С овим бројем почиње последња четврт за ову годину и ми још овај број шиљемо свима нашим дојаконњим претплатницима, који су за претплатом заостали, молећи их да ову до другог броја поновити изволе, јер ћемо само онима лист слати, који дотле претплату пошљу.

Претплатна цена стоји на завршетку листа.
Наклада „Стармалог.“

Ха, баш добро!

Туже нам се *кованџије*,
Вајкају се сви од реда:
„Кошнице нам стоје празне,
Нико неће имат' меда!“

А ха, баш добро што је тако:
— Удаваче наше младе
Потражиће другим путем
Уста своја да осладе.

Удаваче наше младе,
Не замер'те зато мени!
И момцима исто велим:
Момчадија нек се жени!

Нема меда? — Тако треба!
Лакше ћемо стићи мети.
— Кад горчина буде нага
Свет ће да се опамети.

И тако нам ретко дају
Меда чиста, меда права;
Мед је пост'о само слуга
Да горчину замотава.

Јест, ја волим што је тако;
Тим народи ништ' не губе, —
Барем владе неће имат'
Чим примазат' наше зубе.

Ст.

Судбина једне ноћи.

(Наставак.)

Цео сат ми прође у неописаном блаженству, шта ли сам говорио то не знам, ја гледах само у њене очи, јер у њима беше за мене рај, Емилија беше спрам мене веома пријатна, и не би се у ономе тренутку ни с Богом мењао. Тек у једној почивци добих мало времена, да се са њоме тишије разговарам, руку под руку шетасмо се ми по дворани, и њене слатке румене усне шапташе ми ласкаве речи. У том говору дођосмо до једне клупе, која беше црвеном кадивом постављена, иста стајаше у страни, и ми седосмо на њу. Емилија се извињаваше што тако бледа изгледа; та ја нисам то до сад ни приметио, и заиста изгледаше нешто промењена — шта јој се то десило?

„Ах драги пријатељу,“ шапташе она на моја питања „не беше тако од важног значаја, али опет нешто које ме у мал код куће задржало није“.

„Али како то беше могуће? — Да нисте били болесни? Лице је ваше данас заиста блеђе но иначе.“

„Ја бејох детињаста,“ насмеши се она „страх и љутина, ако хоћу да будем искрена, беху ти тако рећи будаласта узроци“.

„Љутина?“

„И то за једну маленкост — ја сам неколико дана у оближњој варошици код моје тетке провела и тамо беше једна забава; вечерас се тек вратих кући — ви ћете ме исмејати — у вагону промених моју путну торбу. Но шта вам је? то није баш тако страшно“ ја сам дрхтао а она се смејала. „Та не,

заиста није страшно,“ муцах ја „променули — променули вашу путну торбу — ха ха ха — то је заиста смешно, веома смешно — ха ха ха, то је дивно! — „Ал заиме Бога, шта вам је?!“ рече Емилија уплашено „та ви сте позор целог друштва на нас обратили“.

„Молим по сто пута за опроштење!“ замуцах ја збуњено, јер у том тренутку незнадох извесно дал стојим на ногама или на глави; белило, пудер, локне — света Богородице та она неимаше на глави њене обичне кестен боје локне, од којих сам ја једну маказама украо за слатку успомену! Бог и душа, та ја имадох све остале код куће у кутији. Али шта сад да радим? дал да јој признам да сам главом ја тај несретник који — не, то не могу, бар за сад не могу. А и не беше ли путна торба опаљена, ствари све изгњечене! у глави ми се стаде окрећати, локне, црне чакшире, белило, пудер све се то око мене окрећало као ватрени точкови у разним бојама.

„Не могу да вас појмим“ рече она и погледа ме прекорно али ипак нежно „шта је вама?“

„Ах драга госпођице“ одговорим ја у највећој забуну, и морадох у том тренутку изгледати црвен као кувани рак — „Ви не можете ни замислити, како ме је тај ваш случај немило дирнуо — кад би се — кад би се само изнашао — ко је тај несретни —“

„На сваки начин, какав господичић!“ рече она брзо „ја наћох одма одозгоре —“ ту наједанпут застаде и угризе се за усне.

„Ви сте туђу торбу отворили?“

„Да, наравно нехотице, те мале браве обично су једнаке, а ја невидех пре да сам се забунила, док нисам —“

Ја сам знао шта сад долази, шта сад доћи мора, оне су прве лежале.

„Једну малу књижицу нашла, да кажем неколико завијених табака хартије — исписане песмама. Ах да сте те песме читали —“

Изненађен погледах у њу; проклете песме! Бејак сасма на њих заборави; али оне се Емилији допадоше, она сањаше о њима.

„Ви би се сити преко њих смејали“ настави Емилија даље „ја сам ди коју немислену песму прочитала, али претераност ту у љубави, те месечеве сањарије самоубилачке фантазије, још нигда у моме животу; ја сам само неколико прочитала, али беху веома смешне.

„Али госпођице,“ промуцам ја сакривши за тренутак лице у моју цепену мараму „ја чезнам али страни списи —“

„Трговачког шегрта“ прекине она смејући се „нема никакве опасности, песме и рукопис издају песника; посетите нас сутра, и можете и сами ту лудорију читати, а доцније ћу путем новина моју путну торбу тражити.

То беше сувише, жиле ми куцаху грозничаво, чело ми гораше, а речца ми беше на језику, са којом је хтедох сатрти; ја је стисох тако јако за руку, она викне и погледа у мене усташено.

Свирка поново започне, парови се намешташе

за четворку, ја скочим, и гледах усплахирено око мене.

„Та одите“ шапуташе Емилија и стиште ме за руку, игра одпочне, хајде да се ставимо у ред.

И нехотице увуче ме у круг веселих играча, мене очајника, с паклом у срцу, ја распламтим од љутине, отргнем се од Емилије начинивши један скок и повичем — не, ни једна речица непређе преко мојих усана, најкраћи слог изумре ми на језику, а преко леђа пређе ми ледена језа.

Благи Боже! ја заборавих на туђе тесне чакшире, и при моме и сувише слободном кретању пуче један шав, толико сам осетио; шта ће сад да буде, мени се чинило да сви на мене гледају.

Ако они примете, ако морам дворану оставити; али не — публика још није моју несрећу приметила, можда беше још могуће, да се крадом удалим. Ја се досетим, и метох мараму под нос, да изгледа као да ми крв на нос иде. Ја брзо прегледам терен, али простор измеђ мене и врата не беше испуњен светом, само неколико младих госпођица стајаху у једној групи, а многобројне свеће издаваху јаку светлост; да се одважим да идем, јуришао бих у моју пропаст, морадох бољи тренутак чекати.

Бацим поглед на оно место, де сам пре неколико тренутака са Емилијом седио, клупа беше у страни а празна, да могу само до ње доћи.

Али се несмедох одважити да леђа публици окренем; једва се вештим навијањем и заклоном једне високе столице дођем до клупе и спустим се на исту. Сада ми беше то најглавнији задатак да развидим колика је штета, и ја сагох главу мало доле, држећи мараму једнако под нос. Света Богородице! подобро парче бела платна вирило је подамном, одавајући још више своју белоћу на црвеној кадиви; недржах да је моја несрећа тако огромна; али беше на жалост истина. Срце ми лупаше у грудма као чекић на наковању, а дрхтах као у грозници. Али близина опасности да и највећој кукавици слободу; несрећа беше већ ту, не могах је отклонити, али опет мало поправити. Да је Мараћ овде ма само за један тренутак, али њега нема, не могу на њега ни рачунати, он за цело при партији виста седи. Ја се баш хтеде лагано подићи, погледах и нехотице горе — али поново седох, јер на десет корака од мене удаљена, долазаше Емилија к мени са њеним братом под руку.

Највећу радост осећао бих у оном тренутку, да се клупа подамном растворила и ја у земљу пропао, али клупа стајаше подамном непомићна као стена; и само сам толико времена имао да оно ужасно са крајем мога фрака покријем, кад ал Емилија већ стајаше предамном и са нежним ласкавим гласом запита: „Вама иде крв на нос?“ Ја само немо климну главом.

„Па то ће брзо стати“ тешише ме она, „али — ја вас морам за један тренутак узнемирити.“

Ја ју уплашено погледам.

„Ви седите на мојој цепној марами“ продужи она молећим гласом „ја сам је мало пре овде заборавила.“

„Овде — овде нема никакве мараме;“ уверавах

је ја испод моје сопствене мараме „ја сам баш мало пре гледао —“

„Али ту је драги пријатељу,“ увераваше ме опет она „ви седите заиста на њој, ја — ја видим шта више и један крај“ и пре но што сам могао и помислити шта ће се сад десити, маши се она за тај крај и стаде вући.

У оном тренутку желих тежину од сто центи. Наравски ја ухватих брзо ту тако звану мараму и држах тврдо, али моја бездушна мучитељка одупре се свом снагом, и како сам ја само једну руку употребити могао, осетих ја како крај све више попушта.

„Али драги господине!“ кречаше њен брат и помагаше сестри; „ја зацело не појмим, зашто ви мараму не ћете — не ћете — да — дате“.

Ја видех моју пропаст пред очима; оно ужасно немогаше још дуже сакривено остати — ето већ је сасвим попустило — ја осетих како се испод мене измигољи — сестра и брат скочише натраг и држаху — беше ли то јава или сан — Емилијину мараму у рукама, и ја сад тек приметих, да мој страх узалуд беше, да ли су и они двоје приметили то не знам — ја јурнем као без ума из дворане на поље, обукох у хитњи два туђа капута, једва нађох мој собствен, узедох неки туђ шешир, који ми преко ушију спаде, бацим тај у ћошак, и натакнем први који ми за главу добар беше, и јурнем на ладни ноћни ваздух који моме усијаном челу годише.

Ја бијех слободан, груди ми се надимаху високо, и брзим корацима, упутих се дворској улици. Дошавши већ једном к жељеној мети, не могах одма кућу да распознам, све једнаке изгледаху. Срећом запамтио сам број, и при слабој светлости тињајућег фењера угледам број 15.

„Ујутру са првим влаком враћам се натраг!“ мумлах ја, вадећи из џепа тежак кључ да га у кључаоницу турим „ја сам излечен — Марић има право — ја сам преварен, срамно подло пре — — но, опет сад и тај проклети кључ не отвара — само ми још то треба, да тако дуго на улици стојим,“ ја покушам поново, аја неиде, пробам опет — неиде никако; „Марићу“ повиках ја без надежде — наравно не добих одговора, и покушам поново кључ. Заман — окретах овамо онамо, једва га турим у браву — али заврнути нипошто, а немогах га више ни напоље извући. Ни сам не знам колико дуго стајех цвототајући зубима од зиме, једва једном саветоваше ме неки мимопролазећи, да звоним.

Звонити! — лако је то казати, али зар не беше жица откинута? Али из очајања и љутине, послушах савет, и повучем звоно свом снагом — али то неостаде без успеха, као што сам се ја надао, — јер звоно зазвони и то тако силовито и дуготрајно, као да не мисли престати. Не потраје дуго — зачу се ход од пар папуча, које у највећој хитњи долазаху — и кроз кључаоницу паде једна зрака наде, у виду светлости.

Изнутра се одгурне тешка реза на врати, и врата се шкрипући отворе.

„Господи Боже мој!“ повиче један старац, који

беше до носа у неком белом шалу умотан „што тако јако звоно вучете?“

„Добро вече пријашине,“ стишам га ја и стиснувши му шестак у руку, уђох у ходник, и хтедох се нуз степене горе попети, јер бејаш кроз озебо.

(Свршиће се.)

Проводим га.

Што год плету дипломате
То не вреди баш ни мраке.
А знате ли шта сад хоће
Онај човек од три длаке?

Он је био сад у Бечу;
Примили га врло присно, —
Том приликом он је нашу
Војску мало промућлизи'о.

Допала му с' наша војска,
Зато не зна ништа боље,
Већ предлаже Шуце-Труце
Кад би дошло до невоље.

Он и своју војску хвали
(Сваки Цига хвали своје),
И зато би браца хтео
Да се обе војске споје.

Те невоље јоште није,
Бог зна куд је ветри носе,
Ал да и та на ред дође
Он би зато побрин'о се.

Кад је ово пропонир'о
Весело је тръо шаке.
Провидим те, мудра лијо,
Дипломато од три длаке!

И ваљда ће јоште когод
Провидити мудру лију,
Те не дати нашу војску
Да утоне ни у чију.

Ми нећемо да тонемо,
То се нама не допада,
Макар да је на ноге нам
Донешена Бизмаркада. △

И з ј а в а.

Пошто се на сабору повела реч о неким „залишним сесијама,“ и као што видимо не зна се шта ће се с њима, то ми овим изјављујемо, да смо у свако доба готови те „залишне сесије“ бесплатно на себе примити.

Неколико срп. нар. учитеља.

Шетња по Новом Саду.

XXXIV.

Ко неће да дере ципеле шетњом по Новом Саду тај нека пође са мном (пешке) у Карловце на сабор. Тиме ће уштедети ципеле (ако узиде бос), а за чарапе нека се не боји, јер као што чујемо, опет неке господе „штрикају“ на сабору у галерији, па ваљда ће бити толико галантне да који пут и за нас новинарске извештаче који пар „наштрикају.“ Не кад се јако викало на то „штрикање“ наших госпођа на сабору, и навађали се бајаги примери, како женски свет у великим варешима, у Бечу, Пешти и т. д. долази на саборску галерију у свечаном одећу као у цркви, јер сабор није соба за „јаузнове“, него светиња, и збор најврснијих народних синова, који су се искупили да својим знањем и умењем помажу и дижу благостање и срећу васцелог народа свога. Али ово је велика инконзеквенција: ако ћемо ми нашим женским замерати што *штрикају* дакле што *раде своје послове*, онда им морамо одобравати кад се *картају* дакле кад *бадавадишу!* А сабор није ту да се *бадавадише*, него да се *ради*. Узмите ви да сабор траје шест недеља, то је 45 дана, ако свака госпа „наштрика“ на дан једну чарапу, то је за време саборске сезоне управо 45 чарапа, или 22 и по пара. Сад узмимо, да она облачи сваки трећи дан нов пар чарапа, то јој може њена зарада за време трајућег сабора служити 67 и по дана и тако она после може преко два месеца дана итрати „фрише фире“ без икакве дангубе.

Ја се шта више надам, да ће оне скорим завести и то, да се у галерији *ишје бела кава* са свима својим последицама, нарочито са *вођењем туђе бриге*, јер и господа посланици *воде туђу бригу*, бригу за народне установе и послове, а не своју личну. Може бити да би и са стране наших госпођа могла пасти која згодна *интершелаација*, н. пр. за што и Срби не уведу *калуђерске школе*, где би оне могле своје кћери слати на васпитање; можда би и оне могле викати: „ух, ух, ах, ах,“ као они посланици Сандићу што су викали; можда би и оне умеле доказати шта је *четири* а шта је *три* (бар у штиховима при „фрише фире“); можда би и оне биле против *пошова*, кад се тиче избора; можда би и оне старале о вишим девојачким школама умеле — *одгодити ad calendas graecas*; можда би и оне имале какве праксе, што се тиче *узајамљивања новаца* из народних или других каквих фондова; можда би оне још енергичније поступиле са вршачким административним одбором, односно са „заступашима“; можда оне члановима регниколарне депутације, који су уједно и чланови карловачког сабора, не би дале безграничан одпуст, него би изнашле начин, да и њихови срезови буду заступљени на сабору, јер ваљда и у њиховим срезовима има каквих поместних невоља и оскудица; можда би и оне који пут повикале владици Живковићу срдачно и бурно „Живио!“ можда би и оне умеле потрошити посланичку дневницу; само не знам да ли би и оне умеле тако див-

но *ћугати*, као неки стари посланици, јер *ћугање* је — као што је познато — њихова слаба страна.

С тога ја нисам противан, што господе наше плету на сабору „штримфле“, само би дангубно и штетно било, кад би многи посланик *загледао се у њихове „штримфле“*, те с тога не обраћао довољно пажње на рад саборски.

Аб.

Абуказемов календар.

Октобар.

1. Неки песници српски умољавају оне посланике, што су Сандићу викали „ах, ах, ух, ух“, да им продаду који џак тих усклика за њихове песме.
2. Ако сабор одобри Милутину Ратковићу захтеваних 1600 фор. за издавање неког новог листа, онда и „Стармали“ моли једно 5000 фор. из *клерикалног фонда*.
3. Земљетрес у Карловцима. Све кесега, што су се сушиле по крововима попадале су доле.
4. Услед истог земљетреса *отпао је* — предлог, да свештеник мора бити председник у општини.
5. Владика KENGELац хоће своје име да по-срби у **Анђелић** (јер „ENGEL“ значи „Анђел“).
6. Владика Кенгелац се зажелио да *проговори* те једва чека да се састане с протом Филом.
7. И владика *Анђелић* по мало *проговара*, већ уме да каже: *Силиг* (Сириг).
8. Вршачки административни одбор забрањује сабору мешати се у његове послове.
9. Новосадска полиција наређује да поред сваке кестендијнице, што на сокаку пече кестење, кад је ветровит дан, стоје по два ватрогасца са једним шприцом и „ретунгсшлаухом.“
10. У новинама се препоручују сада справе за *чишћење воде* — ми држимо да би сад после бербе нужније било „справе за *чишћење вина*“.

Чудновата ера.

Трговац Н. у В. стојао је у свези са неким трговцем у Будиму, од куда је чешће и телеграме добијао. Но пошто су ти телеграми бивали на немачком језику, а Н. није знао немачки, то је он замолио телеграфисту, свога пријатеља, да му не доставља телеграме у првобитном саставу, већ да му их тако преведе на српски па тако да му их доставља. Али превод да буде од речи до речи веран.

Ономад добије исти наш трговац овакав кратак телеграм :

„У Будиму ера многих волова.“

Шта ће то да значи! — Он узме телеграм па оде с њима у касину. Ту су сви читали да је у Будиму настала „ера многих волова.“ Па неки су се томе чудили а неки су само слегли раменом, као да је то нешто сасвим природно.

А шта је било?

Телеграм је био сасвим верно преведен.

Реч је била о *филоксери*. И кад се строго преведе тако је: *фил* је: много; *окс* је: во; а *ера* је: ера.

Бира. За одступање грофа Андрашија, кажу да се тиме начело ништа не мења, да је то само лична промена.

Спира. А ја велим да то није истина.

Бира. Како?

Спира. За сваку промену ишту се два лица, једно које одлази а друго које долази. Даклем и ова промена не може бити лична него дволична.

Бира. За сека Веру Сасулићеву веле да је наследила 600.000 талира.

Спира. Па то је она сад богата.

Бира. Та не да је богата, већ кад је сравним са мном, онда ми изгледа као да сам ја *нихилиста* а не она.

Бира. Министар Хајмерле зна сила божија језика, — он зна француски, енглески, шпански, холандски, шведски, санскритски. —

Спира. А зашто не зна словенски и Мађарски.

Бира. Зато што су то *унутрашњи* језици, а он је министар *спољашњи*.

Бира. Ја сам тако мислио да ће хрватски језик у Босни постати домаћим.

Спира. Јесте истина. Сад се више не зове Хрватским него *домаћим*.

Бира. Јадан наш језик. Ни онај Циганин није имао више кумова него он.

Зар није истина да је купус листина?!

Мој брат *Остоје* — често иза предавања на великој школи, па бومه брат *Остоје* — и на другу годину, а није испит положио. Те наступајуће године полагао је и *Остоје* велики труд за *испит* — чашу, па и те године брат *Остоје* — *осто је, осто је* . . .

М. П.

К о к и ц е.

Саборски одбор руководило је то начело да ваља поћи епископату на сусрет. То је епископаг тако „иберашовало“, да је стао као закован и не може од чуда ни с места да се макне.

„А зашто ни ви, господо високопреосвештењејша, не пођете мало сабору на сусрет?“ — запитаће неко. — „Избегавамо сукоб!“

У Петрограду су опет наишли на неку *тајну* штампарију, — у којој су (узгред речено,) саме женске радиле. — (заклела се земља рају да се сваке тајне знају — особито ако су у женским рукама).

Сад се види да је добро што Милетић не сме читати новине. Бар не зна да су и Хаџи Лоју управо на пет година осудили.

Сад нека ми се само који учитељ потужи на сабор. Ето добили су и оно, што нису ни снивали, — нове новците директоре.

(Н. Л.) Свашта на свету има своју добру и своју хрђаву страну. Али у неки новосадски листова свака је страна добра — за увијање сира.

Војно министарство наручило је за наше војнике 24.000 пари рукавица. Али ваљда не зато, да могу лакше водити кестење из ватре за господина Бизмарка.

Нов закон у Аустрији допушта да зајмодавци могу интерес искати само на по године *напред*. Можда би боље било да се неким лихварима не плаћа *напред*, него *састраг*.

Удовица на гробу мужа.

Ах бадава савијам се
Око твога хладног кама.
Мом се гласу не одзиваш, —
Што ћу, Којо, вако сама!

Ја ти чујем глас из гроба:
„Утеши се, жено бледа,
„Ваљда терет није тако
„Да се сносит' више не да!“

Ал ја ти се исповедам,
Драги Којо, као Богу:
Терет ми је тако тежак,
Сносити га баш не могу.

Како ли ћу самохрана
Оплакиват' судбу нашу,
И несносног самавања
Испијати горку чашу!

Зато, драги покојнице,
Моли Бога да ми даде
Каквог друга кој' ће са мном
Поделити ове јаде.

Никодим.

Српске песме.

Што се најрадије певају.

VI.

Ирош јесам, ирошки се владам („вексли“
термин кад се и не надам).

Ди би била жена к'о девојка (кад жена
штрика на сабору, а девојка не сме).

Ала сам се намерио (кад сам купио акције
„Бачке банке!“).

Благо нама ево нашег кума (па ће нам
узајмити новаца)

Да је мени лећи па умрети (кад будем 95
година стар).

Још ћу данас овим шором проћи (рекао
је др. Ђура Милосављевић кад се селио из Карловаца).
Аб.

Допуне к српским песмама

Које се најрадије певају

Мојим шором више блата нема... (пева
се по неким београдским улицама, од како се двор
вратио из Ниша).

Волим носит тежак ранац него златан
сат и ланац... (пева један београдски скупштинар,
спремајући се на овогодишњу скупштину).

Што но ми се бунар вода мути.... (пева
један брат, извадивши ведром цркнуту мачку из
бунара).

Што ћу, што ћу, што не спавам ноћу....
(пева моја стрина, палећи стенице на свећу).

Очи моје весело гледајте..... (пева један
карташ кад је уместо треће седмице „изгустирао“
осмицу).

Није благо ни сребро ни злато.... (пева
један „млад чиновник“, коме на крају месеца издају
плату у аконтним квитама).

Стан'те, браћо, да се послушамо..... (пева
један крчмар, кад му пијани гости, неплативши ра-
чун, пођоше кући).

Донес'те ми суву дреновину..... (пева неки
шегрт ложећи из јутра ватру сировим дрвима).

Дујко.

У шајкаша чизме мале... (а у шајкашког
посланика велике па с мамузама).

Луло моја, разбибриго моја.... (певало се у
добра времена; ал данашње бриге не можеш раз-
бити ни са глоговим коцем).

Тужна јадна да сам вода ладна.... (можда
би ме испросио какав богат крчмар).

Сећаш ли се оног сата.... (који си дао Чи-
вутину у залог).

Да је мени лећи па умрети.... (доказ да
народне песме не говоре увек баш истину).

Од јуности мојеја мнози борјут мја стра-
сти.... (доказ да су црквене песме много истинитије).

Царуј, царе, ал немој ко лане.... (не под-
лежи никаквој сумњи да се та песма тиче Султана).

Сви ми кажу да се дике манем.... (па што
их, до сто врага, не послушаш једанпут!).

Ти плавиш зоро златна.... (а ја кукавац
седим).

Шикајте се гости од куда сте дошли.....
(песма, коју је Хаџи Лоја певао у Сарајеву, нада-
јући се да ће се и њему тако певати кад буде гост
у Леополдштату; ал тамо је научио другу песму:
„Ој надеждо варалицо!“).

Брала би сасу, љубила би Васу.... (кад се
ова песма пева онда се и самом Целагићу на-
смеши брк).

Девојчица ружу брала па је заспала....
(а њен драган читао „Недељни лист“ па и он
заспао).

Ако са вреда миља за момом гинеш
млад.... (онда добро отвори очи, да не налетиш као
лептир на свећу).

У јутру рано чим зора заплави.... (почне
моја жена да гунђа, па то вам тако траје до мркла
мрака).

Тешко земљи којом војска прође.... (А још
теже земљи, којом војска не прође, — него у њој
остане).

Сарајево, огњем сагорело!.... (ето тако ми,
сами себи зло наслутимо!).

Девојка се сунцу противила.... (па је ни
глава није заболела, а Сима Воргин није скинуо пан-
дуру капу, па био три дана затворен).

Ди ми синоћ, ди ми синоћ на вечери
бисмо.... (богме кад ви не знате не знам ни ја, —
сигурно сте били у Сомбору).

Дико стара, тражи себи пара.... (могао би
одпевати субвенциони фонд неком новосадском листу).

Дико, пази раније долази.... (пева матичина
скупштина Српском Летопису — а публика јој се-
кундира).

Дико смеђа, не гледај ме с леђа.... (пева
сека Аустрија браца Бизмарку).

Ст.

И з ј а в а.

Чим сам чуо за ту опасност, да је т. ј. К. Р.
пронашао у сред сабора у једној мантији замотану
„благу ватру“, ја сам таки појурio к разним аси-
гурационим друштвима и питао сам били се сабор
могао осигурати од „благе ватре.“

На жалост свугде сам добио један исти одговор,
да ће нас радо осигурати од обичне ватре, али про-
тив „благе ватре“ не могу асигурацију примити ни
за које новце.

(Како би било да се састави какво благо ватро-
гасно друштво!)
Један родољуб.

Телеграфски депешке.

Цариград. Ново министарство. Недим значи у дипломатском језику Дим; а ди је дим ту мора бити и ватре; а ди је ватра ту се нешто и кува. — Ко ће кусати, то се још не зна.

Берлин. Умро је министар Билев. — за кога се зна да је био Бизмарку десна рука. Сад ће Бизмарк морати алијанције склапати на леву руку.

Из Београда.

Ономад су се два пријатеља шетала по београдској главној улици ноћу око 10 сати. Мора да су романтички расположени били, јер су се држали испод руке. (Можда и зато да не би о какав калдрмски брежуљак запели, или на какав фењер наишли.)

Жандар, који се за њима шуњао чуо је овај разговор.

Први. Како ти је, брате, кад се шеташ овако ноћу по Београдским улицама.

Други. Мени је тако као да сад овде умире велики немачки песник Гете, па као да му чујем оне речи: „Више светлости!“ (То јест: више фењера!)

Калимегданција.

!!Блага ватра!!

Како Рци пронаш'о је
Пажњом познавачком
Неку „благу ватру“
У владици бачком.*)

Ал ја ипак држим:
Не би био греј,
Да се и тој „благот ватри“
Нађе — Прометеј.

Један читалац „Заставе“.

*) Јесте истина цела. Ја сам мојим очима читао у „Застави“, — додуше у подлистку, али ипак у „Застави. — Види (ако те не мрзи) број 148. Слагач.

На испиту.

Учитељ. Би ли ти мени знао казати, Максиме, у којој је држави најтеже владати.

Максим. (Мисли се дуго). Ја би вам знао и то казати.

Учитељ. Па де да чујем.

Максим. Најтеже је владати у Персији и у Енглеској.

„Стармали“ излази 10., 20 и последњег дана у сваком месецу.

Годишња цена 4 ф. погодишња 2 ф. на 3 месеца 1 ф. За Србију, Црну Гору, Босну и Херцеговину на целу годину 50 гр., на по године 25 гр. на 3 месеца 13 гр. чар.

Учитељ. А зашто?

Максим. Јер у тима државама владоци нису ништа друго него *играчка*.

Учитељ. А како то?

Максим. Но, па у једној је држави *шах* а у другој је *дама*. (Н. Л.)

У ш т и п ц и.

△ „Браћа“ Хрвати певају песму „Славосрблом штрик на врат“, а лист њихов „Слобода“ брани певаче и доказује, да то није никаква увреда. — И није, јер кад те магарац ногом удари, не ћеш му враћати.

§. Неким посланицима су сва колена одерана и рађава, а то све отуда, што су многе ствари (особито *школске*) *преко колена преломили*.

□ Ко ће тим вршчанима угодити! Час се љуте на своје „*застујство*“, а час им је опет неправо што немају „*застујства*“ (на сабору).

= Карловци заиста нису *село*. У селу има само по један бележник, а у Карловцима има *пет бележника у мађистратском здању* (и сабор је у истом здању).

⊕ Један хрватски песник не уме на „*Странка рада*“ да нађе бољи слик, него „*накарада*“

⊖ Како је *риба* символ *кутања*, то један владика добива орден *кесега* првог реда.

⊙ *Суботић*, *Кушевић* и *Живковић* захваљују се својим бирачима на одликовању, што су их бирали на карловачки сабор. Бирачи одговарају: С драге воље, и *други пут*.

⊛ Исти уверавају своје бираче да они умеју то одликовање *дуило ценити*.

? Из Вршца се чуо ових дана неки *цијук*; кажу да га је пустио неки назови-богослов с тога, што није изабран у Вел. Гају за пароха.

Аб.

Ђука и Шука.

Ђука. Јеси ли чуо, Шука, да у Хрватској влада *марвена куга*.

Шука. Ево баш читам у Старчевићевом листу „*Слободи*“ како се дао у бригу.

Ђука. Па чујем да су забранили *сно* и *ћубре* доносити оданде овамо у наше крајеве.

Шука. Па то ми онда нећемо више моћи читати „*Слободу*“.

Аб.

Решење загонетке

у 23. бр. „Стармалог.“

БАНСТОЛ; БАНСКИ СТОЛ.

Писма и све што се тиче уредништва, нека се шаље на адресу Др. Илије Огњановића у Новом Саду, а коме је наручије Дру Јовану Јовановићу Змају у Београд. Претплату пак и огласе, ваља слати на штамарију А. Пајевића у Нови Сад. Цена је огласима 5 новч. од једне врсте.

Одговори Администрације.

Читаоници новосељанској преко Брзана у Рачу Крагујевачку. Под овим адресом иде Вама лист непрекидно и ни један број није изостао, о чему се можете уверити на тамошњој пошти. Толико на писмо власнику листа. У осталом молимо да распитате на пошти Вашој ко узима тај лист? Ми Вам редовно шаљемо.

Новије књиге.

(Под овим насловом навестићемо сваку књигу, која се уредништву тога ради припошље.)

Ботаника, написао А. де Бари, професор ботанике у Страсбургу, превео Владан Арсенијевић, професор српске учитељске школе у Карловцу. Са 43 слике. Цена 50 новч. или 6 гроша.

Ово је седма свеска у низу „књига за школу и народ,“ које издаје штампарија А. Пајевића у Н. Саду.

Путовање по новој Србији, пише Сретен Л. П. Издање српске књижаре браће М. Поповића у Новоме Саду. Штампарија А. Пајевића 1879. Цена 20 н.

Књижевна вест.

Накладом књижаре В. Валожња у Београду изашла је нова књига:

СЕОСКИ РОМАН

ОД КАРОЛИНЕ СВЈЕТЛЕ.

Превод с чешког са животописом и сликом списатељке 12-на стр. VIII. 218. Цена 75 новч

Наручбине из Аустро-Угарске имају се слати књижарама: браће Јовановића у Панчеву, браће М. Поповића у Н. Саду, Миливоју Каракашевићу у Сомбору и Спири Петровићу у Котору.

Распурачима на 8 примерака 1 бесплатан. Београд октобра 1879.

Најновије књиге

које се такођер могу добити у штампарији А. Пајевића у Н. Саду, јесу ове:

Јадници I, II, III и IV. свеска, свака по	70 н.
„ V, VI, VII и VIII. „ „ „	50 н.
Деде-Султан историјска приповетка Јована Шера	12 н.
Народни људи од Дона Емилија Кастелара	12 н.
Термолама приповетка Михаила Чајковског	10 н.
Атаман приповетка Михаила Чајковског	10 н.
Један лист из физике социјалне	50 н.

Препродавцима дајемо 25% рабата за готов новац или поштанским поузећем (per Nachnahme) уз 35% рабат кад се иоле више наручи истих књига.

Претплатнике из Босне и других крајева

молимо нека плаћају писма кад претплату шаљу, јер за свако њихово неплаћено писмо морамо да платимо 33 новч., а колико нама онда остаје?

Наклада „Стармадог“.

За уредништво одговара А. Пајевић.

Књижевна објава.

Овим јављам да је

ПРВО КОЛО ПЕСАМА

од Јаше

изашло већ из штампе.

За ваљаност књиге требале би да јамче до сад штампане песме у „Стражи“, као „Луда“ и т. д.

Цена књизи 40 новч. — Скупљачима 8 књига једну на дар, а књижарима рабат од 25—30%

Наручбине шаљу се издавачу КОСТИ ЛЕРИ Вршац.

ОГЛАСИ.

НОВАЦА

НОВАЦА

од 5 до 7% на обраћу земљу у Аустро-Угарској, изузимајући развојачену границу и ново окупирани земље, може свако добити без претходног трошка и то уз одплату капитала по вољи, који се наброји у банким или државним нотама. Зајмопотребити нека се обратe на Задругу Манојловића и комп. у Сентомашу преко пута српске цркве.

НОВАЦА

стовариште одеда

П. Н.

Јављам поштованој публици, да имам на мојем стоваришту

ОДЕЛА ЗА ГОСПЕ И ГОСПОЂИЦЕ
(КОНФЕКЦИЈА)

по најновијем париском фасону у највећем избору.

С поштовањем

БЕРНХАРД ФИШЕР.

по најновијем париском фасону

Штампарија А. Пајевића у Новом Саду 1879.